

Daniels Bog - Nummer 91

Åbenbaringen af den profetiske flod: En rejse gennem forbindelserne mellem bevægelserne i Daniels syner

Jeff Pippenger

2024-02-24

Den kundskab, der blev forseglet op i den første engels bevægelse, er fremstillet ved synet om floden Ulai i Daniels Bog. Dette syn repræsenterer Daniels kapitel syv, otte og ni, og den kundskab, der blev forseglet op i den tredje engels bevægelse, er fremstillet ved synet om floden Hiddekel, som repræsenterer kapitel ti, elleve og tolv. Forbindelserne mellem de to bevægelser er mange. De to bevægelser er knyttet sammen ved de hundrede og seksogtyve år fra oprøret i 1863 til endetiden i 1989.

Begge endetider, i hver bevægelse, er kendetegnet ved de »syv tider« i Tredje Mosebog seksogtyve. Først hedenskabet og dernæst pavedømmet havde nedtrådt helligdommen og hæren indtil endens tid i 1798. Fra oprøret i 1863 og indtil 1989 havde en åndelig nedtræden fundet sted, således som det er fremstillet ved de fire vederstyggeligheder i Ezekiels ottende kapitel.

De seksogfyrrer år fra afslutningen på den første harmeindignation til afslutningen på den sidste harmeindignation i 1844, i hvilke Kristus havde opført et åndeligt tempel, som Han pludseligt trådte ind i den 22. oktober 1844, svarer parallelt til endetiden i 1989 og frem til den snart kommende søndagslov, hvor Kristus atter opfører et åndeligt tempel, som Han pludseligt vil komme til i timen for det store jordskælv i Åbenbaringen 11.

Da den tredje engel ankom i 1844, fremstod pagtens budbringer pludselig for at rense Levis sønner; men i 1863 forkastede disse utro levitter det budskab fra Moses, som blev overbragt ved Elias, og vendte sig for at vandre i ørkenen. I denne prøvelsesproces ville „byggerne“ til sidst forkaste „hjørnestenen“ i de „syv tider“ og derpå gå over fra Filadelfias bevægelse til Laodikeas menighed. I de sidste dage, når pagtens budbringer pludselig kommer til sit tempel, ved den snart kommende søndagslov, vil han bruge de trofaste levitter til at kalde sin anden hjord. De trofaste i de sidste dage vil være gået over fra Laodikeas „menighed“ til Filadelfias „bevægelse“.

Den første engels bevægelse offentliggjorde sit formaliserede budskab to hundrede og tyve år efter, at King James Bibelen blev udgivet, og den tredje engels bevægelse offentliggjorde sit formaliserede budskab to hundrede og tyve år efter, at Uafhængighedserklæringen blev udgivet. Det formaliserede budskab for begge bevægelser blev bemyndiget ved opfyldelsen af en profeti om islam, som blev markeret ved en engels nedstigning. Englens ankomst identificerede begyndelsen på „debatten“ i Habakkuks andet kapitel og førte til offentliggørelsen af Habakkuks tavler.

Det styrkede budskab, som var fremstillet ved Habakkuks tavler, førte til en skuffelse, som indledte en ventetid, der førte til Midnatsråbets budskab, og som sluttede med opfyldelsen af Midnatsråbets budskab. De paralleller, som består mellem de to bevægelser, er afgørende bevis for dem, der vælger at se, på at alle elementerne i milleritternes historie er forbundet med og gentages i

de hundrede og fireogfyrre tusindes historie. Perioden for den sene regn er forbilledligt fremstillet i millerbevægelsen, og den opfyldes i Future for America-bevægelsen. Gang på gang underretter Inspirationen dem, der er villige til at høre, om, at kun de, der genkender den sene regn, vil modtage den.

Perioden, bevægelsen og budskabet om den sene regn er alle fremstillet i milleritternes historie, og ordet „genkende“ betegner at se noget, som man har set før. Den eneste måde at se perioden, bevægelsen og budskabet om den sene regn på er at genkende, at det er blevet illustreret i milleritternes historie. Det er også blevet illustreret i de andre hellige reformbevægelser. Millerbevægelsen var en begyndelsesbevægelse, som repræsenterer en afsluttende bevægelse, og har derfor mange langt mere direkte henvisninger end de tidligere reformbevægelser. Den bærer også Alfa og Omegas signatur, han som altid illustrerer enden på en ting ved begyndelsen på en ting.

I Millerbevægelsen blev grundvoldene lagt, og den centrale søjle var Daniel kapitel otte, vers tretten og fjorten. Jeg er klar over, at Søster White identificerer vers fjorten som den centrale søjle og grundvold, men virkeligheden er, at vers fjorten er et svar på spørgsmålet i vers tretten. Et svar er tomt uden forståelse af det spørgsmål, der fremkalder svaret. Vers tretten identificerer synet om nedtrampningen, som udføres af to ødelæggende magter, og vers fjorten er synet om Kristus, der genopretter helligdommen og hæren, som blev trampet ned. To syner er direkte forbundet ved sammenhængen, ved grammatikken og ved Palmoni, den vidunderlige Tæller.

William Miller blev brugt til at identificere de grundlæggende sandheder, nemlig Daniel kapitel otte, vers tretten og fjorten. Den første juvel, han opdagede, var de „syv tider“, som repræsenterer nedtrampningen i vers tretten, og den ramme, som han byggede hele sin profetiske struktur på, var motivet om de „to ødelæggende magter“, repræsenteret i vers tretten. Miller identificerede korrekt, at „det daglige“ vederstyggelighed i vers tretten var hedenskab, og at den overtrædelse, som ødelægger, var pavedømmet. I denne forstand var selve „grundlaget“ for Millers ramme, og „grundlaget“ for grundlaget og den centrale søjle, forståelsen af, at „det daglige“ i kapitel otte repræsenterede hedenskab. Grundlaget for kundskabens tilvækst fra Milleritternes historie var, at „det daglige“ i Daniel kapitel otte var hedenskab, og inspirationen var omhyggelig med at fastslå, at „de, som forkyndte domstimens råb, havde den rette forståelse af det daglige.“

Grundlaget for det lys, der i 1989 på endetidens tidspunkt fremstilles som „kundskabens tilvækst“, er også „det daglige“. Det er ganske enkelt endnu en guddommelig parallel. For at kunne erkende den tilvækst i kundskab, som fremstilles i de sidste seks vers af Daniel elleve, kræves en anvendelse af Ellen Whites skrifter. I sine skrifter påviser hun, at historien i vers enogtrediven i Daniel elleve vil blive gentaget i de afsluttende vers af Daniel elleve. Uden den inspirerede ledetråd ville forståelsen af den parallelle historie i vers enogtrediven i forhold til vers fyrre og enogfyrre være en langt vanskeligere opgave.

„Det daglige“ i Daniels bog repræsenterer hedenskabet og er grundlaget for grundlaget for milleritterne, og det er grundlaget for budskabet for de hundrede og fireogfyrre tusindes bevægelse. Det er også den sandhed, som med forsæt blev gjort til vildfarelse ved en „løgn“, der blev indført i

tredje generation af laodikeisk adventisme, og som blev forbilledliggjort ved den tredje vederstyggelighed, „kvinder, der græd over Tammuz“, i Ezekiels ottende kapitel, samt ved det kompromis, der repræsenteres af den tredje menighed, Pergamos.

Den guddommelige ledelse, som styrer „det daglige“s rolle som et spørgsmål i senregnets tid, er aldeles forbløffende og hinsides enhver mulighed for menneskelig konstruktion. Laodikeisk adventismes fjerde generation fremstilles som bøjet ned for solen og repræsenterer derved en accept af dyrets mærke. Søster White fastslår, at at modtage dette mærke er at komme til samme sind som dyret, og at de, som bliver forvirrede med hensyn til betydningen af antikrist, til sidst vil ende på syndens menneskes side. Alt dette fremstilles ved de gamle mænd i Jerusalem i Ezekiels bog, kapitel otte.

I tredje og fjerde slægtled hjemsøger Gud dem, der hader Ham, og den dom fuldbyrdes, mens den anden klasse modtager seglet på Guds bifald. Netop det skriftsted, som gav William Miller det lys, han behøvede for at erkende, at det var det hedenske Rom, der i Daniels bog var fremstillet som „det daglige“, er den mest direkte identifikation af syndens menneske, som de gamle mænd tilbeder i Ezekiels ottende kapitel. Kapitlet identificerer paven som den anden ødelæggende magt, samtidig med at det identificerer hedenskabet i den første ødelæggende magt. Og den sandhed, som er passagens emne, er det hedenske Roms rolle, der i 2 Thessalonikerbrev er den magt, som holder pavedømmet tilbage fra at bestige tronen indtil 538.

Det „daglige“, som var Millers grundlæggende sandhed, og som gjorde det muligt for ham at udarbejde en profetisk ramme baseret på to ødelæggende magter, der nedtræder helligdommen og hæren, er den sandhed, som Paulus identificerer som den sandhed, der forkastes, og som bringer en kraftig vildfarelse over dem, der ikke elsker netop denne sandhed i de sidste dage. I overensstemmelse med de parallelle historier gjorde denne selvsamme sandhed, som er den grundlæggende sandhed, det muligt for Future for America at udarbejde en profetisk ramme om den endelige trefoldige union i de sidste dage.

Ikke blot det, men den grundlæggende sandhed, som er den grundlæggende sandhed for begge parallelle historiske forløb, gøres til den „løgn“, der bliver den grundlæggende vildfarelse og Paulus' kraftige vildfarelse, som danner rammen om den falske sildigregns „fred og sikkerhed“-budskab, forkyndt af de mænd, som aldrig mere vil opløfte deres røst og vise Guds folk deres overtrædelser. „Det stadige“ repræsenterer grundlaget for både den første og den tredje engels bevægelse, og da Laodikeas oprørere vendte dets betydning på hovedet ved at identificere det sataniske symbol som et symbol på Kristus, blev det falske symbol grundlaget for den forfalskede den falske sildigregns budskab.

Bliv stående og undr jer; råb højt og skrig: de er drukne, men ikke af vin; de vakler, men ikke af stærk drik. For Herren har udgydt over jer en dyb søvns ånd, og han har lukket jeres øjne; profeterne og jeres fyrster, seerne, har han tilhyllet. Og synet af det hele er for jer blevet som ordene i en bog, der er forseglet, og som man giver til en, der er lærd, idet man siger: Læs dette, beder jeg dig; og han siger: Jeg kan ikke, for den er forseglet. Og bogen gives til en, der ikke er lærd, idet man siger: Læs dette, beder jeg dig; og han siger: Jeg er ikke lærd. Derfor sagde Herren: Fordi dette folk holder sig nær til mig med sin mund og ærer mig med sine

læber, men holder sit hjerte langt borte fra mig, og deres frygt for mig er indlært efter menneskers bud, derfor, se, vil jeg atter gøre et underfuldt værk iblandt dette folk, ja, et underfuldt værk og et tegn; thi deres vises visdom skal forgå, og deres forstandiges forstand skal skjules. Ve dem, som søger dybt at skjule deres råd for Herren, og hvis gerninger sker i mørket, og som siger: Hvem ser os? og hvem kender os? Sandelig, jeres omvending af tingene skal agtes som pottemagerens ler; thi skal værket sige om ham, som gjorde det: Han gjorde mig ikke? eller skal det dannede sige om ham, som dannede det: Han havde ingen forstand? Esajas 29:9–16.

Alle profeterne talte om de sidste dage, og åbenlyst at lyve for at vende betydningen af »det daglige« på hovedet efterligner nøje definitionen af den utilgivelige synd. At erklære et menneske for evigt fortabt ligger uden for menneskers evne eller moralske myndighed over for andre mennesker, men det er ikke det, der her identificeres.

De i Esajas, som vender tingene på hovedet, hvilket blot er en anden måde at udtrykke det på, som Esajas andetsteds betegner som at kalde mørke lys eller lys mørke, identificeres som de ældste mænd, der hersker over Jerusalem, idet deres endelige dom bliver fremstillet.

Ve dem, som kalder det onde godt og det gode ondt, som gør mørke til lys og lys til mørke, som gør bittert til sødt og sødt til bittert! Ve dem, som er vise i deres egne øjne og kloge i deres egen vurdering! Ve dem, som er vældige til at drikke vin og tapre mænd til at blande stærk drik, som frikender den ugudelige for bestikkelse og berøver den retfærdige hans retfærdighed! Derfor, som ilden fortærer stubben, og flammen opæder avnerne, således skal deres rod være som råddenskab, og deres blomst skal fare op som støv; thi de har forkastet Hærskarers Herres lov og foragtet Israels Helliges ord. Derfor er Herrens vrede optændt mod hans folk, og han har udrakt sin hånd imod dem og slået dem; og bjergene bævede, og deres lig lå sønderrevne midt på gaderne. Trods alt dette er hans vrede ikke vendt bort, men hans hånd er endnu udrakt. Og han vil løfte et banner for folkene langt borte og pifte ad dem fra jordens ende; og se, de skal komme hastigt og hurtigt. Esajas 5:20–26.

Guds banner (de hundrede og fireogfyre tusinde) løftes op som banneret ved den snart kommende søndagslov, hvilket er tidspunktet, hvor »Herrens vrede optændes mod hans folk«, og han »udrækker sin hånd imod dem« og »slår dem«, og »deres døde kroppe skal blive sønderrevet midt på gaderne.« Midt på gaderne er Jerusalems gader, når ødelæggelsens engle i Ezekiels kapitel ni får befaling til at drage ud »og slå: skån ikke med jeres øje, og hav ingen medlidenhed; dræb fuldstændig gamle og unge, både jomfruer og små børn og kvinder; men kom ikke nær nogen mand, på hvem mærket er; og begynd ved min helligdom. Så begyndte de med de gamle mænd, som var foran huset.« Ezekiels »gamle mænd«, som Søster White siger er dem, der skulle være folkets vogtere, er Esajas' »Efraims drankere«, som »vender op og ned på alting« i kapitel otteogtyve og niogtyve.

I kapitel fem er de dem, som er „vældige til at drikke vin og mænd med styrke til at blande stærk drik, som retfærdiggør den ugudelige for løn“. Med udgivelsen af bogen Questions on Doctrine drak de gamle mænd af den frafaldne protestantismes bæger og fremlagde det falske evangelium om retfærdiggørelse, som hævder, at mennesker ikke kan helliggøres, at Kristus er vor

Stedfortræder, men ikke vort Eksempel. Ved at gøre dette retfærdiggjorde bogen den ugudelige for den belønning at blive accepteret blandt den frafaldne protestantismes faldne kirker. Passagen identificerer deres endelige dom, og grunden til denne dom er, at de „foragtede Israels Helliges ord“. Dette gjorde de ved at forkaste forståelsen af „det daglige“, som blev fremholdt af dem, der forkyndte domstimens råb, og ved at drikke af den frafaldne protestantismes bæger.

I afsnittet vender de det søde til bittert og det bitre til sødt. Det budskab, som er i englens hånd, når Han stiger ned, er sødt, men budskabets konklusion er bitter. De hævder, at det sande senregnsbudskab, som begynder, når englen stiger ned, er bittert, og ved afslutningen identificerer de et sødt, falskt freds- og tryghedsbudskab, for de kan ikke lade være med at vende op og ned på alting.

Det afsnit, hvori denne synd fremstilles, er ved afslutningen af deres fælles prøvetid. Derfor er det passende at se, at deres handlinger, hvorved de identificerer hedenskabets sataniske værk som Kristi værk, er en profetisk parallel til den utilgivelige synd, som består i at identificere Helligåndens værk som Satans værk. At indsætte „løgnen“ i adventismens tredje generation tilvejebragte den grundlæggende logik for deres falske budskab om den sene regn og bringer til sidst en kraftig vildfarelse over dem. Netop det afsnit, hvor Miller kom til at forstå den rette betydning af „det daglige“, er dér, hvor de fremstilles som omstyrtet.

Lad ingen på nogen måde bedrage jer; for den dag kommer ikke, medmindre frafaldet først kommer, og syndens menneske åbenbares, fortabelsens søn, han, som sætter sig op imod og ophøjer sig over alt, hvad der kaldes Gud, eller som dyrkes, så han sætter sig i Guds tempel som Gud og udgiver sig selv for at være Gud. Husker I ikke, at jeg sagde jer dette, da jeg endnu var hos jer? Og nu ved I, hvad der holder tilbage, for at han skal åbenbares i sin tid. Thi lovløshedens hemmelighed er allerede virksom; kun må den, som nu holder tilbage, blive ved, indtil han ryddes af vejen. Og da skal den lovløse åbenbares, ham som Herren skal fortære med sin munds ånde og tilintetgøre ved glansen af sit komme, ham hvis komme sker efter Satans kraftige virken med al magt og tegn og løgnens under og med al uretfærdighedens forførelse blandt dem, der fortæbes, fordi de ikke tog imod kærligheden til sandheden, så de kunne blive frelst. Derfor sender Gud dem en kraftig vildfarelse, så de tror løgnen, for at de alle skal blive dømt, de som ikke troede sandheden, men fandt behag i uretfærdigheden. 2 Thessalonikerbrev 2:3–12.

Profeterne taler mere om de sidste dage end om nogen anden forudgående hellig historie, og dette gælder også for dette skriftsted. Grundlaget for Millers kundskabsforøgelse er også grundlaget for den kundskabsforøgelse, der indtraf i 1989, for den rette forståelse af den profetiske historie, der er knyttet til „det daglige“, beskriver historien i vers fyrre og enogfyrre i Daniel elleve. Hvad dette betyder, er, at hvis en studerende i profetier ikke forstår hedenskabets rolle og dets profetiske forhold til det pavelige Rom, vil den studerende ikke være i stand til at erkende, at arbejdet med først at holde pavedømmets fremvækst tilbage og dernæst arbejdet med at sætte pavedømmet på jordens trone blev udført af hedenskabets, og at dette arbejde er et forbillede på rollen for jordens dyr i Åbenbaringen tretten, som først holder pavedømmet tilbage, men derpå forandrer sig og sætter det på jordens trone. Rollen for jordens dyr i Åbenbaringen tretten fremstilles som Amerikas

fremtid.

Vi vil fortsætte vor behandling af afdækningen af lyset fra Hiddekel-floden i vor næste artikel.

„Han, som ser under overfladen, som læser alle menneskers hjerter, siger om dem, der har haft stort lys: ‘De plages ikke og forfærdes ikke på grund af deres moralske og åndelige tilstand.’ Ja, de har valgt deres egne veje, og deres sjæl finder velbehag i deres vederstyggeligheder. Også jeg vil vælge deres vildfarelser og lade det, de frygter, komme over dem; fordi ingen svarede, da jeg kaldte; de hørte ikke, da jeg talte; men de gjorde det, som var ondt for mine øjne, og valgte det, som jeg ikke havde behag i.’ ‘Gud skal sende dem en kraftig vildfarelse, så de skal tro løgnen,’ fordi de ikke tog imod kærlighed til sandheden, for at de kunne blive frelst,’ ‘men havde velbehag i uretfærdigheden.’ Esajas 66:3, 4; 2 Thessalonikerbrev 2:11, 10, 12.

Den himmelske Lærer spurgte: »Hvilken stærkere vildfarelse kan bedrage sindet end foregivendet af, at I bygger på den rette grundvold, og at Gud tager imod jeres gerninger, når I i virkeligheden udfører mange ting efter verdslig beregning og synder imod Jehova? Åh, det er et stort bedrag, en fængslende vildfarelse, der tager sindene i besiddelse, når mennesker, som engang har kendt sandheden, forveksler gudsfrygtens skikkelse med dens ånd og kraft; når de mener, at de er rige og har overflod og ikke trænger til noget, skønt de i virkeligheden trænger til alt.«

„Gud har ikke forandret sig i sit forhold til sine trofaste tjenere, som bevarer deres klæder uplettede. Men mange råber: ‚Fred og tryghed,‘ mens en pludselig undergang kommer over dem. Medmindre der finder en grundig omvendelse sted, medmindre mennesker ydmyger deres hjerter ved bekendelse og tager imod sandheden, sådan som den er i Jesus, vil de aldrig komme ind i Himlen. Når renselsen finder sted i vore rækker, skal vi ikke længere hvile trygt og rose os af at være rige og have overflod af gods og ikke mangle noget.“

„Hvem kan sandfærdigt sige: ‘Vort guld er prøvet i ilden; vore klæder er ubesmittede af verden’? Jeg så vor Underviser pege på de såkaldte retfærdigheds klæder. Idet Han rev dem af, blotlagde Han urenheden nedenunder. Derpå sagde Han til mig: ‘Kan du ikke se, hvorledes de med skinhellighed har dækket over deres urenhed og karakterens råddenskab? ‘Hvorledes er den trofaste stad blevet til en skøge!’ Min Faders hus er gjort til et handelshus, et sted, hvorfra den guddommelige nærværelse og herlighed er bortvejet! Af denne grund er der svaghed, og styrke mangler.’“ Testimonies, bind 8, 249, 250.